

HEILIGE CHRISTOFFELPAROCHIE

GODS WOORD OP ZONDAG

Evangelie, overweging en andere berichten
van het pastoresteam

3^e zondag van de advent, 13 december 2020

Welkom!

We steken de derde kaars aan.
Het licht overwint de duisternis.
De contouren van datgene waarop we wachten
worden zichtbaar. Kerstmis komt nu echt naderbij.
God, leid ons op weg naar Bethlehem, op weg naar
het kerstkind waarop de wereld wacht.
Laten we proberen te getuigen van Hem die het licht
van de wereld zal worden genoemd.



Deze derde zondag van de Advent heeft in de liturgie een speciale naam: ‘Gaudete’, verheugt u, de zondag van de blijheid. Die sfeer van blijheid is ook merkbaar in de kleur van de liturgie: het donkere paars van de adventsverwachting wordt doorbroken door het lichtere roze: het licht komt er aan. Kerstmis is in zicht.

Van dat komende licht legt Johannes de Doper vandaag getuigenis af. En voor ons is dat een uitnodiging om hem in zijn voetstappen te volgen.

Evangelie: Johannes 1, 6-8. 19-28

Er trad een mens op, een gezondene van God; zijn naam was Johannes. Deze kwam tot getuigenis, om te getuigen van het Licht opdat allen door hem tot geloof zouden komen. Niet hij was het Licht maar hij moest getuigen van het Licht. Dit dan is het getuigenis van Johannes, toen de Joden uit Jeruzalem priesters en levieten naar hem toezonden om hem te vragen: Wie zijt gij? Daarop verklaarde hij zonder enig voorbehoud en met grote stelligheid: Ik ben de

Messias niet. Zij vroegen hem: Wat dan? Zijt gij Elia? Hij zei: Dat ben ik niet. Zijt gij de profeet? Hij antwoordde: Neen. Toen zeiden zij hem: Wie zijt gij dan? Wij moeten toch een antwoord geven aan degenen die ons gestuurd hebben. Wat zegt gij over uzelf? Hij sprak: Ik ben, zoals de profeet Jesaja het uitdrukt, de stem van iemand die roept in de woestijn: maakt de weg recht voor de Heer! De afgezanten waren uit de kring van de Farizeeën. Zij vroegen hem: Wat doopt gij dan als gij de Messias niet zijt, noch Elia, noch de profeet? Johannes antwoordde hun: Ik doop met water maar onder u staat Hij die gij niet kent, Hij die na mij komt, ik ben niet waardig de riem van zijn sandalen los te maken. Dit gebeurde te Betanië, aan de overkant van de Jordaan waar Johannes aan het dopen was.



Ter overweging

Wie ben je? Waarom doe je dit? Wie heeft daartoe de opdracht gegeven? Wat voor gezag hebben jouw woorden? Het zijn vragen die aan Johannes gesteld worden in het evangelie. Wij mens willen altijd graag weten met wie wij van doen hebben. Wanneer je iemand niet kan plaatsen, wanneer je niet goed kan inschatten wat het gewicht is van diens woorden en daden, maakt dat je onzeker. Je weet niet wie je tegenover je hebt. En vooral bij iets totaal nieuws, geeft dat een onprettig gevoel. Wie ben je? Als ons dat gevraagd wordt vertellen we waarschijnlijk hoe we heten. Maar dat zegt nog niets over hoe we als persoon zijn.

Wie ben je? Wat is jouw identiteit?

Driemaal antwoordt Johannes met een ontkenning: 'Ik ben niet de Messias, niet Elia, niet de profeet.'

'Wie ben je dan?', dringen de priesters en leviëten aan. 'Wij moeten toch antwoord kunnen geven aan degenen die ons gestuurd hebben. Wie zeg je zelf dat je bent?' Op deze vraag naar zijn officiële status ontvouwt Johannes nu nog verder zijn identiteit: 'Ik doop met water, maar midden onder u staat Hij die u niet kent, Hij die na mij komt.' De Messias, dat is die ander, iemand incognito, degene die zich in ons midden bevindt als een niet-gekende, een onbekende. Naar Hem verwijst Johannes. Hij is de stem die die niet-gekende aankondigt en voor Hem de weg bereidt. Johannes de Doper had als een van de eersten door met wie hij te maken had. Hij zag Hem en wist wat hem te doen stond: zijn omstanders warm maken voor de Komende, zijn tijdgenoten een getuigenis geven van dit Licht.

Op deze derde zondag van de advent, midden in deze donkere wintertijd, heeft Johannes het licht dat van God afkomstig is herkend.

Dit Licht kan ook nu mensen verlichten, verwarmen, ondersteunen, sterker maken, bevrijden en met elkaar verbinden. Naar dat Licht zien we uit in de advent. Geloven in dat Licht, geloven in Jezus van Nazaret en daarmee in wie Hij zijn Vader noemde, geeft mensen een diep vertrouwen in het leven. Dit vertrouwen bevrijdt, maakt los en geeft levensvreugde. Dit vertrouwen, deze levensvreugde verbindt mensen met elkaar en met God.

Johannes onthult ons vandaag zijn identiteit. Hij is de stem, de getuige, de wegbereider, de wegwijzer die van zichzelf afwijst. Hij maakt ruimte voor een ander, voor de Messias. Hij kon niet anders dan getuigen van het licht, Gods licht, dat schijnt in Jezus. Misschien wordt vandaag, hier en nu, ook wel naar ónze identiteit gevraagd. Wie zijn wij? Voor wie maken wij ruimte?

Johannes is hier de representant van de hele mensheid. Want de roeping van mensen is getuigen te zijn.

God maakt ons net als Johannes tot getuigen, getuigen van het licht! Want Gods licht straalt ook in ons, wij die zijn kinderen mogen zijn.

Jezus zelf noemt zijn leerlingen 'licht in de wereld'. 'Jullie licht', zegt Hij, 'kan niet verborgen blijven. Het moet schijnen voor de mensen, opdat ze jullie goede daden zien en eer bewijzen aan jullie Vader in de hemel.' Ook al is het dan nog zo donker in de wereld, tegen zoveel licht kan de duisternis niet op!

Moge het zo zijn.

Gebed

God van licht en leven, in woorden van mensen spreekt U ons aan. Wij danken U voor de profeten van toen en voor de mensen van nu die ons de weg wijzen, uw toekomst tegemoet.

Maak dan ook ons tot tolk van uw bedoelingen, tot hartelijke getuigen van uw licht. Amen.

Gedicht

Indien voor ieder mens,
één ander mens
een beetje zorg droeg.
Indien wie niemand heeft,
niet vruchteloos
om iemands liefde vroeg.
Indien wie koude lijdt,
zich koesteren mocht
bij 't haardvuur ergens thuis.
Indien voor ieder kind
voorhanden was,
wat speelgoed en een huis.
En voor wie huilt van pijn,
een hand die streelt
en open wonden dicht.
Misschien zou God dan ooit
herkenbaar zijn.
Een God met een gezicht
als dat van u en mij.
Een God die leeft,
zo heimweevol als wij.
Als jij en ik
voor mensen om ons heen,
een hart onder de riem zouden zijn.

Mededelingen

Aanmelden voor de kerstvieringen:

U kunt zich tot en met 20 december aanmelden voor de kerstvieringen. Zie informatie op blz. 2 van het parochieblad want aanmelden betekent helaas niet dat u automatisch een plaats heeft.

Mondkapje in de kerk?

Het is een dringend advies van onze bisschoppen dat u een mondkapje draagt in de kerk en tijdens de viering. Zeker bij binnenkomst, het verlaten of op andere momenten dat u door de kerk rondloopt willen we u vragen om een mondkapje te dragen.

Livestream van vieringen vanuit St. Nyk

Op onze website www.dechristoffel.nl vindt u de livestream link.

Een heel goed weekend gewenst.
Het pastoresteam

Voor de kinderen: vandaag een verhaal over een adventskalender.

Misschien ken je dat wel: een huisje met allemaal luikjes waar een tekst achter zit of iets lekkers, voor iedere dag van de advent één. In de advent bereiden we ons voor op het kerstfeest. Luister (of lees) maar:

Bij Ineke thuis kwam de buurman op een bakje koffie net toen mama de adventskalender op Ineke's kamertje wilde hangen. De buurman was oud en een beetje knorrig geworden sinds zijn vrouw gestorven was. Vandaag was het wel heel erg! 'Waarom hang je die kalender nog op?' bromde hij. 'Wat heeft het nog voor zin in deze tijd?' 'Omdat het een teken van hoop is,' zei Ineke's moeder, 'Kerstmis is in zicht.'

'Ach,' zei de buurman, 'ik geloof er niet meer zo in. Als God echt bestond dan was er nu niet zo veel ellende op de wereld!' 'De juf zegt dat God wel echt bestaat!' zei Ineke boos.

'O ja?, hoe kan ik dat dan merken? Ik zie er niet veel van.' 'Nou eh...' Ineke dacht diep na, ze kon de goede woorden niet vinden, 'nou eh...' 'Zie je wel, jij weet het ook niet,' zei de buurman triomfantelijk. 'Buurman,' suste mama, 'dat is toch veel te moeilijk voor zo'n kind. Hier, drink je koffie maar eens op.'

's Avonds kon Ineke maar niet in slaap komen. Het bleef maar door haar hoofd spoken. De buurman had misschien wel een beetje gelijk, maar de juf ook! Ze lag op haar rug met haar handen onder haar hoofd en staaarde naar de adventskalender boven het voeteneind van haar bed. De kalender had de vorm van een huis met allemaal raampjes erin en een grote dubbele deur in het midden. Ze waren nu nog dicht. Vanaf morgen zou Ineke elke dag een raampje opendoen. Daarachter zag je dan een stukje van het kerstverhaal. De hele tekening kon je pas zien als alle ramen en de deuren open waren, dan was het Kerstmis. Ineke piekerde en staaarde naar de kalender. Er gebeurde iets mee... het huisje werd steeds groter! De hele muur was er al mee bedekt en het bleef groeien en groeien tot de ramen en deuren zo groot waren als echte. Bij de dubbele deur stond een herder die sprekend op de buurman leek. Hij keek net zo grimmig. Hij trok Ineke zo uit bed. 'Kijk maar eens door die ramen, dan zul je zien dat ik gelijk heb.'

Eén voor één deed hij de ramen open en Ineke schrok van wat ze allemaal zag: Achter het ene raam zag ze arme mensen zwoegend op het veld en achter het andere was zelfs een oorlog aan de gang met veel tanks en geweren.

Weer deed de buurman een raam open en ze zag in de steek gelaten kinderen. Achter alle ramen was er wel wat ergs te zien. Ze zag mensen op de vlucht, mensen met ernstige ziektes, oude eenzame mensen.

'Zie je 't nou,' zei de buurman triomfantelijk, 'zie je 't nou?'



En hij deed nog meer ramen open en Ineke zag een oprukkend leger. De buurman ging maar door.

Ineke begon te huilen en sloeg haar handen voor haar gezicht. 'Stop! Stop!' gilde ze. Maar de buurman deed nu de grote deuren in het midden open en daarachter was het zo zwart als de nacht. 'Waar is die God van jou nou?' Lachend liep hij weg. Woedend klapte Ineke alle deuren en ramen dicht en toen liet ze zich huilend naar beneden zakken tegen een boom.

Opeens zag Ineke een oosters meisje met een lammetje in haar armen. 'Kom mee', zei ze en ze trok Ineke mee naar het adventshuis. 'Nee, nee!' gilde Ineke toen het meisje de ramen weer open wilde doen. Maar het oosters meisje deed het toch. 'Kijk es.'

Met loden schoen kwam Ineke dichterbij en keek met een schuin oogje naar binnen bij het eerste raam.

Wat was dat? Ze zag dat de ruziemakers elkaar een hand aan het geven waren en ze klopten elkaar op de schouders. Achter het volgende raam zag ze kinderen die het fijn vonden om te leren en achter het volgende raam zag ze een moeder in verwachting. Toen het vierde raam openging zag ze hoe een kind blij kan zijn met een beetje water. Het vreemde meisje bleef maar ramen open doen en Ineke zag mensen die elkaar steunden in verdriet, en door een volgend raam heel veel prachtige bloemen. Door een klein raampje zag ze zichzelf met een plantje bij de buurman aanbellen. 'Zie je wel dat het advent wordt!' zei het oosters meisje.

'Nu de grote deuren nog!' riep Ineke. 'Nu de grote deuren open!' Het meisje deed de deuren open en Ineke keek recht in de stralende zon. Ze moest in haar ogen wrijven van het felle licht en ze werd wakker. Mama had de gordijnen opengedaan en het was een heldere dag. Ineke haastte zich uit bed en kledde zich zo vlug als ze kon aan. Ze rende naar beneden. 'Ho, ho, wat ga jij doen?' Mama wilde haar tegenhouden. 'Ik ga de buurman mijn droom vertellen', riep ze over haar schouder en weg was ze.